

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. E. M., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený: Mgr. Umar Switat, advokát, se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12.12.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2019 č.j. OAM-484/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Umaru Switatovi se přiznává odměna ve výši 10.200,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 7723403868/5500, VS: 6121968.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 12.12.2019** předanou k poštovní přepravě dne 13.12.2019 a soudu doručenou dne 16.12.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2019 č.j. OAM-484/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 19.3.2020. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 17.12.2019 č.j. 17A 226/2019-11, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Umara Switata.
2. **V žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 5.1.2020 žalobce mimo jiné považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, když důvody pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu neexistují od samého počátku. Žalobce z území České republiky (dále jen **ČR**) nevycestoval z objektivních důvodů, neboť mu v tom bránila ztráta cestovního dokladu, kterou řešil na příslušné ambasádě v Berlíně. V mezidobí však zjistil závažné informace týkající se hrozící vážné újmy v zemi původu, kde je ohrožen na zdraví i na životě a právě z těchto důvodů se obával i další cesty do Berlína za účelem sejmutí otisků prstů a kontaktu s ambasádou. Je třeba vzít na zřetel, že se žalobce v ČR cítí bezpečně a dobrovolně se dostavil k policejnímu orgánu za účelem vystavení výjezdního příkazu a projevil snahu věc řešit. Dále žalovaný nebral na zřetel na to, že žalobce žije desítky let na území ČR se svojí družkou - bývalou manželkou X v rodinné domácnosti a s ohledem na hrozící nebezpečí vážné újmy v zemi původu je přesvědčen, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal důvodně. Družka žalobce je podnikatelkou, žalobce je mužem v domácnosti, který vykonává v domácnosti veškeré práce, pečuje o domácnost, družce poskytuje zázemí pro podnikání a všestranně jí pomáhá. Žalovaný spekuluje, když předjímá ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní. Už vůbec nelze předjímat průběh či výsledek azylového řízení zvláště v případě, kdy se jedná o prvou (nikoli opakovanou) žádost žalobce a bude nutné provést veškeré reálně dostupné dokazování. Žalobce předpokládal, že řízení ve věci mezinárodní ochrany nebude pravomocně ukončeno do 19.3.2020 a k tomuto datu bude propuštěn ze zadržení, proto s ohledem na uvedené okolnosti je pak nadbytečné ho zajistit; v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Není důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, u něho neexistuje ani vážné nebezpečí útěku ani nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území vycestovat. Při posuzování věci je třeba vzít jako nesporný fakt že žalobce je v zemi původu ohrožen na životě a tamní policejní orgány nejsou schopny mu v případě návratu do vlasti zajistit bezpečnost. Je také třeba zohlednit jeho věk, dobu pobytu na území ČR v délce 25 let, rodinné zázemí a finanční zajištění družkou. Žalobce se dále domníval, že správní orgán překročil při aplikaci § 46a a § 47 zákona o azylu meze správního uvážení. Pokud by toto zákonné ustanovení bylo aplikováno vždy tímto způsobem, mohl by být zajištěn každý cizinec, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, což zřejmě intencí zákonodárce nebylo. Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, jeho družky, bratra žalobce i přátel žijících na území ČR, kteří jej navštěvují a kterých se rozhodnutí citelně dotýká. Zajištění mimo jiné znamená znemožnění intenzivního osobního kontaktu těchto osob se žalobcem. Současně měl žalobce za to, že došlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Závěrem žalobce

navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*)

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3.12.2019 č.j. OAM-484/LE-BA02-BA04-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 19.3.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 30.11.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, když předtím byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**) ze dne 27.11.2019 č.j. KRPA-404511-12/ČJ-2019-000022-ZZC zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce se dne 26.11.2019 dostavil na OPKPE Praha k vyřešení svého pobytu na území a lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (**ENO**), se stanoveným datem vykonatelnosti dne 25.11.2019 a platností do 25.11.2021, na základě správního vyhoštění č.j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022, proti němuž bylo podáno odvolání i kasační stížnost, která však byla zamítnuta. Bylo tedy zjištěno, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, proto byl zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 27.11.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval 26.2.1994 za svou přítelkyní, se kterou se seznámil na Kanárských ostrovech, přicestoval na turistické vízum, našel si práci a získal povolení k pobytu. V minulosti požádal i o státní občanství ČR, asi někdy v roce 2000 po 6 měsících trvalého pobytu, ale nebylo mu uděleno. Sdělil také, že svůj cestovní pas ztratil asi před rokem a půl, neví, jak k tomu došlo, asi mu ho ukradli v metru. Následně šel krádež nahlásit na policii, aby dostal potvrzení. K tomu dále uvedl, že před rokem byl v Berlíně na ambasádě požádat o nový pas a občanský průkaz Maroka, ale doposud se tam nedostavil k sejmutí otisků prstů, a proto mu dosud nebyly doklady vydány. Na policii se dostavil po poradě s právníkem, aby obdržel výjezdní příkaz, protože mu byly zamítnuty všechny žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu, jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl dne 27.11.2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, kdy dle svého vlastního prohlášení přicestoval na území ČR již v roce 1994. Je evidentní, že během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto však žalobce neučinil a na Policii ČR se dostavil pouze za účelem vystavení výjezdního příkazu. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl, avšak žádost podal až tehdy, když byl Policií

ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 19.3.2020.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 29.1.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Důvodem zajištění byla skutečnost, že se žalobce dne 26.11.2019 dostavil na OPKPE Praha k vyřešení svého pobytu na území a lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob (ENO), se stanoveným datem vykonatelnosti dne 25.11.2019 a platností do 25.11.2021 na základě uložení správního vyhoštění č. j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022, proti němuž bylo podáno odvolání i kasační stížnost, která však byla zamítnuta. Bylo tedy zjištěno, že žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně bez jakéhokoli povolení k pobytu v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, proto byl zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Současně žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150 a dále na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016 č.j. 41 Az 17/2016. K námitce žalobce, že se správní orgán nijak nevypořádal se zásahem rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že žalobce nikterak neuvedl, že by v případě odcestování mohla jeho rodině na území ČR vzniknout jakákoliv újma. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3.12.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 29.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 3.12.2019 bylo žalobci doručeno dne 5.12.2019.
6. **Následně žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 7.2.2020** s tím, že žalovaný mimo jiné na svoji obranu uvedl, že žalobce neuvedl, že by v případě odcestování mohla vzniknout na území ČR jakákoliv újma. Žalobce ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, uvedl, že žije na území ČR cca dvacet let společně se svojí bývalou manželkou, která se po rozvodu manželství stala jeho družkou. Žalobce trvale a dlouhodobě sdílí s družkou společnou domácnost, jejich vztah je citový a intenzivní, oba se podle svých možností podílejí na vedení rodinné domácnosti a je logické, že žalobci a jeho družce vzniká nenahraditelná újma citová a materiální, neboť dochází k násilnému zpřetrhání nejbližší rodinné vazby, která tvá více než dvacet let. Za podstatné žalobce považoval okolnost, že s vysokou mírou pravděpodobnosti nebude ve lhůtě do

19.3.2020 pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to i s přihlédnutím k tomu, že proti rozhodnutí správního orgánu je možné podat žalobu ke krajskému soudu, ev. kasační stížnost. Žalobce na podané žalobce dále trval a současně trval na nařízení jednání.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Zástupce žalobce v replice ze dne 7.2.2020 trval na nařízení jednání, avšak soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli do 5 dnů ode dne podání žaloby, že žádají o ústní jednání k projednání věci tak, jak byl žalobce poučen v napadeném rozhodnutí a soud nařízení ústního jednání neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
11. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
12. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
13. V prvé řadě žalobce namítal, že důvody pro jeho zajištění stanovené v § 46a odst. 1 zákona o azylu neexistují od samého počátku a vzhledem k tomu považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Zdejší soud nejprve ke skutkovým okolnostem případu především poukazuje na skutečnosti, jež žalovaný zjistil v průběhu správního řízení o zajištění žalobce, a to konkrétně, že žalobce se dne 26.11.2019 dostavil na OPKPE Praha k vyřešení svého pobytu na území a lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že je veden v

evidenci nežádoucích osob (ENO), se stanoveným datem vykonatelnosti dne 25.11.2019 a platností do 25.11.2021, na základě správního vyhoštění č.j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022, proti němuž bylo podáno odvolání i kasační stížnost, která však byla zamítnuta. Z toho důvodu byl žalobce dne 27.11.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Žalobce tedy zcela prokazatelně neplnil své zákonem uložené povinnosti a existovalo reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud v daném případě považuje zjištěný skutkový stav za prokázaný a dostačující pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný si zajistil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 3 správního řádu.

14. Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15.2.2017 č.j. 10 Azs 284/2016-35, kde je vysvětlena aplikace ust. § 46a odst. 1 písm. e) takto: *„pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová.“* Z uvedeného jasně vyplývá, že pokud žalovaný shledal oprávněné důvody, jež ho vedly k závěrům o účelovosti podané žádosti, byl oprávněn v mezích zákona zajistit žalobce dle příslušných ustanovení zákona o azylu.
15. Za výše uvedené „oprávněné důvody“ účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu lze v daném případě uvést to, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. S ohledem na uvedené lze důvodně předpokládat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdrzet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu do ČR (v roce 1994), nýbrž až po zadržení a v souvislosti s hrozícím výkonem správního vyhoštění, což nesevčí o žalobcových tvrzených obavách. Učinil tak tedy teprve po více než 25 letech pobytu na území ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nesporně měl a jeho jednání tedy svědčí o účelovosti podání této žádosti (viz srov. rozsudek NSS ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004). V daném případě se soud ztotožňuje s názorem a postupem žalovaného ve věci zajištění žalobce dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud pro shora uvedenou námitku neshledal důvodnou.
16. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s uplatněním zvláštním opatření dle § 47 zákona o azylu a při aplikaci § 46a a § 47 zákona o azylu překročil meze správního uvážení. Soud uvádí, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. má zavedení institutu zvláštních opatření svůj základ v přepracované přijímací směrnici. Lze jej nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že *„v případě nutnosti a na základě individuálního*

posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, o čemž svědčí nejen žalobcem vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. V této souvislosti žalovaný také odkázal na judikaturu NSS, kdy NSS např. v rozsudku ke sp. zn. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu a k tomu současně soud uvádí, že žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona. Dle soudu o neúčinnosti zvláštních opatření v případě žalobce zejména svědčí nebezpečí, že žalobce i nadále z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí, přičemž závěr lze podložit jeho vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území ČR a opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců. Také soud považuje za nutné zmínit předchozí pobytovou historii žalobce, který pobýval na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu a tento druh povolení k pobytu byl žalobci zrušen pro jeho trestnou činnost. Výčet deliktů, za které byl žalobce v minulosti trestán, jsou uvedeny v opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, který je součástí spisového materiálu. Současně je na místě konstatovat, že i když by se žalobce v případě zvláštních opatření zdržoval ve společné domácnosti se svojí bývalou manželkou, s ohledem na jeho dosavadního jednání se však lze obávat, že by se žalobce přestal na uvedené adrese zdržovat, aby se mohl vyhnout vycestování z území ČR, a to zejména s ohledem na to, že nemá žádné vlastnické právo k místu bydliště a současně nemá žádné finanční prostředky na složení finanční záruky, jelikož veškeré finance obstarává jeho bývalá manželka. Pokud tedy žalobce nerespektoval své zákonné povinnosti v minulosti při pobytu na území ČR, nebude s velkou pravděpodobností respektovat ani zvláštní opatření případně uložená v souladu s § 47 zákona o azylu, proto je uložení těchto zvláštních opatření možno považovat za neúčinné. Zdejší soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou.

17. Závěrem žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, jeho družky, bratra žalobce i přátel žijících na území ČR a žalovaný při rozhodování o jeho zajištění nebral zřetel na to, že žalobce žije desítky let na území ČR se svojí družkou – bývalou manželkou v rodinné domácnosti. Následně obecně odkázal na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
18. Soud vycházel z toho, že zákon o azylu správnímu orgánu explicitně neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života

cizince. Nebylo možno odhlížet ani od skutečnosti, že podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se nejedná o neoprávněný zásah do práva na ochranu soukromého a rodinného života, jestliže je přijaté opatření v souladu se zákonem, sleduje naléhavou společenskou potřebu a je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli (účelu). V nyní projednávané věci byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účelem tohoto ustanovení je dle rozsudku NSS ze dne 28.2.2017 č.j. 4Azs 9/2017-31 „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“ Mezi legitimní cíle vnitrostátního zákonodárství patří dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva udržování veřejného pořádku a kontrola vstupu a pobytu cizinců na území státu (srov. rozsudek ve věci X a X proti Belgii ze dne 12.10.2006, bod 81). Žalobce byl do ZZC umístěn poté, co žalovaný shledal jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany účelovou (podanou pouze s cílem vyhnout se svému vyhoštění nebo je pozdržet) a zároveň nepovažoval za dostatečné uložení některého ze zvláštních opatření, jak je upravuje § 47 zákona o azylu. Žalovaný přihlížel k důležitým aspektům žalobcova života na území, avšak tvrzení žalobce o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí nebylo nijak hlouběji rozvinuto. Podstatu nepřiměřenosti zásahu způsobeného rozhodnutím o zajištění dle zákona o azylu žalobce v konkrétních rysech v žalobě neosvětlil. Pouhé tvrzení žalobce o odloučení od bývalé manželky, jeho bratra a přátel bez dalších přidružených okolností ještě neznamená nepřiměřený zásah, přihlédně-li se ke skutečnosti, že cizinec i v ZZC může přijímat návštěvy své rodiny (k tomu srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 12.2.2016 č.j. 5Azs 16/2016-32, a ustanovení § 134 zákona o pobytu cizinců).

19. Vzhledem k tomu, že žalobce hlouběji nespecifikoval svá tvrzení o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života v rámci správních řízení nelze správnímu orgánu vytýkat, že žalovaný se v rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o azylu nezabýval zásahem tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Na okraj soud uvádí, že v případě rozhodnutí o zajištění cizince dle zákona o azylu však nedochází k ukončení pobytu žalobce na území ČR, nýbrž k jeho zajištění z důvodu přítomnosti a dostupnosti v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud proto shora uvedenou námitku neshledal důvodnou. Současně žalobce pouze obecně namítal porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, aniž by nějak blíže specifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí v tomto rozsahu zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení Listiny základních práv a svobod či Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
20. Závěrem soud uvádí, že žalovaný posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR jako celek a jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v ZZC, odůvodnění napadeného rozhodnutí soud považuje za zcela dostatečné a přezkoumatelné.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné

náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

23. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Umar Switat a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 7.2.2020, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, replika*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Právní zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **10.200,-Kč**, která bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 7723403868/5500, pod VS: 6121968 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. února 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně